

Noah Knudsens 8. marts-tale

Taler

Noah Knudsen
Debattør og aktivist

Dato

8. marts 2022

Sted

DemokratiGarage,
Rentemestervej 57, 2400
København

En gang da jeg var seksten år gammel og gik i gymnasiet, sad jeg i en gruppe med noget projektarbejde. Vi skulle i gang med brainstormingen, og flittig, som jeg er, var jeg allerede fuld af idéer og klar til at komme i gang med arbejdet. Der gik dog ikke længe, før min flittighed – og egentlig også min passion for emnet, som vi skulle arbejde med – blev italesat som noget helt andet. For jeg var ikke flittig, jeg var hundsende. Jeg var ikke arbejdsvillig, jeg var dominerende. Resten af ugen gjorde jeg mit bedste for at holde mund, for ikke at fylde for meget.

En gang da jeg var atten år gammel, sagde jeg fra overfor en gruppe af drengevenner, som jeg syntes talte grimt til mig med sexistiske jokes og seksuelle bemærkninger. Jeg bad dem om at stoppe og sagde til dem, at det altså ikke var særlig fedt af dem. Men de grinte bare af mig, de kaldte mig hysterisk og overfølsom, og så talte de videre. Jeg var stille resten af aften.

En gang da jeg var nitten år gammel, skulle jeg hjem fra en fest. Ligesom mange gange før skyndte jeg mig hjem, gik kun ned ad oplyste gader, jeg havde min kæreste i røret, selvom han skulle tidligt op dagen efter, og så sørgede jeg for at gå en stor bue uden om de få mænd, jeg stødte på. Når jeg brokkede mig om det til sociale begivenheder, blev jeg bedt om at dæmpe mig, så jeg ikke ødelagde den dårlige stemning. Så jeg dæmpede mig.

Så her forleden dag var jeg i gruppearbejde på universitet med samme flittighed som dengang, samme arbejdsvillighed og samme passion for emnet, hvis ikke mere nu. Da det blev italesat, var jeg ikke længere hundsende eller dominerende. Da det blev italesat, var det kun positivt. Pludselig havde jeg lederpotentiale. Pludselig var jeg en dygtig studerende.

Forleden dag sagde jeg fra overfor en gruppe af drenge, som kom med samme

bemærkninger, der for et par år siden var rettet mod mig. Der blev der ikke grint. Der blev ikke kommenteret på mine følelser, eller om jeg var hysterisk eller ej. Nej, de lukkede munden i og passede på med, hvad de sagde resten af aften.

Nu når jeg skal hjem fra fester, tager jeg en rolig spadseretur hjem. Jeg ringer kun til nogen, hvis jeg vil hyggesnakke, ellers er jeg tryk om natten. Og nu er det andre, der sørger for at gå en stor bue uden om mig. Og når jeg taler sikkerhed i nattelivet, bliver jeg komplimenteret for at gå op i så vigtige emner. Jeg bliver lyttet til.

Der er kun én relevant forskel på mine teenageår og mit liv nu – dengang så verden mig som en kvinde. I dag ser de mig som mand.

En hvid mand, vel og mærke, og så er jeg også cis-passing, altså verden ser ikke, at jeg er transkønnet, hvilket ikke burde være et privilegie, men det er det.

Før jeg indså, at jeg var transkønnet, dengang jeg stadig levede som en kvinde, kunne jeg slet ikke forestille mig et liv uden sexistiske bemærkninger, uden at skulle holde tungen lige i munden, uden at skulle være bange, hver gang jeg var ude i verden.

Alt det er jeg foruden nu.

Dengang troede jeg på, at jeg bare var overfølsom. En vred feministkvinde, der skulle lære at holde sin mund.

Men så snart jeg lignede en typisk hvid mand, gav det samme samfund, der bad mig holde kæft, mikrofonen. Pludselig var min stemme vigtig. Selvom jeg sagde præcis det samme som før.

Jeg er virkelig taknemmelig for, at jeg får lov til at stå her oppe og tale i dag, men jeg må også gøre klart, at når jeg bliver rakt mikrofonen – når nogen privilegeret mand får rakt mikrofonen – som her til aften, så er det ikke mig, der skal snakkes om. Faktisk bør det nok slet ikke være mig, der snakker.

Siger jeg efter at have brugt flere minutter på at snakke om mig selv, men jeg lover, at jeg har en pointe.

Jeg kunne godt stå her op på scenen og snakke om de punkter, hvor jeg som mand bliver ramt af manglende ligestilling, fordi det sker selvfølgelig også, og det er også relevant at snakke om.

Bare ikke i aften. Bare ikke i dag. For i dag er kvindernes kampdag. I dag er minoriteternes kampdag.

Jeg kæmper ikke længere som en kvinde, selvom jeg stadig husker kampen. Og i dag står jeg her ikke som minoritet. Jeg står her som en mand – en hvid, cis-passing mand. Med en langt lettere kamp end dem, som i dag faktisk handler om.

Så jeg vil kun bruge min tid med mikrofonen til én opfordring til jer derude, der står i samme situation som mig. Altså de hvide mænd, der altid får mulighed for at tale – hold lige kæft og lyt.

Når jeg kæmper for ligestilling, kæmper jeg stort set ikke for mig selv. Min kamp er næsten allerede vundet. Nej, jeg kæmper for dem, der skal kæmpe langt hårdere, end jeg behøver. Og i den kamp må jeg lytte til, hvordan de ønsker, at jeg skal kæmpe.

Så jeg håber, at I vil lytte til mig, når jeg siger – lyt til dem. For det er dem, der fortjener at blive hørt.

Og så vil jeg ikke sige mere.

Tak for i aften.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

8. marts-tale, Regnbuebevægelsen

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/noah-knuksens-8-maj-tale-2022>